

Mélység

Mikor lezuhansz a mélybe, az első, amit teszel, az a kapaszkodás. De a fal már csúszós, nincs, mit megragadj. Mélységbe zuhansz. Minden érzékszerved tompa. A sötét falak, melyek feletted összezárnak, ellopják előled a fényt. Mint egy élettelen test, tehetetlenül zuhansz alá a sorsod kútjának.

De a kutat te találtad magadnak.

Mikor erre az útra tértél.

Abban a pillanatban, mikor elsőnek emeled a szádhoz azt a poharat. Benne az aranylóan áramló, színtiszta Brandyvel. Lassan forgattad a poharadban, nézted, ahogy az ital áramlik. A pohár szélén vékony zsíros csíkot hagyott, ami lassan fojt vissza. A hullámnak akkor lett vége, mikor a szádhoz emeled. Az üveg széle az ajkaidhoz ért. Szétnyitottad a szád, és az erős ital azonnal előntötte a szád belsejét. Az erős ízek lebénították a nyelved, szinte nem is érezted, hogy ott van. A füstöt, csípős érzés és íz betöltött mindent. A szemeid tágra nyíltak az új érzéstől, de te csak nyelted a pikáns tüzes vizet. Az alkohol a szádból lecsúszott a torkodba, és ott is mindent végig égetett, mint ha futótűz terjengett volna benned. A gyomrodba érve pedig lassan melegített belülről, azt az érzetet keltve, hogy ez nem is rossz dolog. Levegőért kapkodva nézted azt az üres poharat, ami a kezekben volt. Minden eddigi érzést felülmúlt a melegség.

Innen pedig már nem volt megállás.

Lezuhantál a mélységek mélységébe. A kút vége már közel volt. A hátaddal érkeztél le, fájdalmasan csattantál az elsőnek keménynek tűnő felszínen. A fejed megtöltődött fájdalommal és a becsapódás keserű csobbanásának hangjával. Még egy utolsó levegőt vettél fájdalommal, mielőtt a fejedet ellepte volna a hideg víz. Remegő tested lassan kezdett süllyedni a hideg, bűdös és állott vízben. Az ujjaid között néha elúszott egy-egy kisebb állat maradványa, csontok, húscsontok, ami csak belőlük maradt. Süllyedtél a döglékben, ahová keverted magad.

Hogy ott leld méltó helyed.

Hevesen tömte magadba az alkoholt. Nem volt olyan, amit nem vettél volna magadhoz. Sörtől kezdve, a pálinkáig. Minden cseppet magadban akartál tudni, de te ezt észre sem vetted igazán. Mindig csak kifogásokat találtál arra, hogy most miért emeled a szádhoz az üveg száját. Magas a vérnyomásod, fáj a fejed, felidegesítettek otthon, rossz jegyet hozott haza a gyerek, beütötted a lábad, beteg vagy – belülről is fertőtleníteni kell. Nem volt megállás számodra onnantól kezdve. Elsőnek csak minden hétvégén ittál, majd lassan heti háromszor, végül mindennap megittál egy sört, vagy egy kupica pálinkával. De te még csak azt sem vetted észre, mikor már nem tudtál meglenni az alkohol nélkül egyetlen napig. Ha nem volt a szervezetedben, akkor úgy érezted meghalsz.

Most hogy érezed magad?

Ahogy lassan süllyedsz a mocsokkal teli gödörben, most hunyd le szemeid. Gondolkodj el azon, hogy hova vezetett az utad? Megérte-e erre az útra lépned, mint olyan soknak ezelőtt? Nézz szét lassan. Lásd a fuldokló testeket magad körül. Nézd, a halottakat, ahogy enyésznek a gödörben. Mond, hogy te is ezt akartad.

De már késő volt...

Már csak arra eszmélsz fel, hogy mit meg nem teszel azért a kis adag alkoholért. Az utcán alszol, koldulni jársz, a hidegben, szakadt ruhákban. Pedig otthon mindened megvolt, amire szükséged lett volna. Meleg étel, meleg ruha. Szeretet és kedvesség. De neked kellett valami még, amire azt hitted szükséged van. A részeg gondolatok csak büntudatot keltenek benned. Mit hagytaál hátra, hogy így élhess. Ahogy lassan döcögsz a hideg, kihalt utcákon, lassan beléd fagy egy érzés. A bánat erős idegei lassan terjednek benned. A jeges szél pedig éles tűskéket fagyaszt fel rájuk. Marni kezd belülről. De olyan erősen, hogy még a legerősebb alkohol sem tudja megolvasztani őket. Fuldokolsz, mikor lassan tekeri körbe a szerveid. Fájdalmas szúrásuk miatt elesel. A hideg, kemény földre.

Mit tehetsz még?

Ahogy lassan süllyedsz, még utoljára kinyitod a szemed. A kút mélyén. Az út mélyén, még meglátod azt a kis fényt, ami beszűrődik a zavaros, büdös vízbe. A kút szája még nyitva van. Tátva néz le rád, ahogy te alá süllyedsz a fájdalmas alkoholizmusba. Ahogy lassan eltűnik előled a fény, beléd áll egy érzés. Fogakkal mar beléd, a szíved tépi még utoljára. Nem hagyhatod ennyiben az egészet.

Lassan úszni kezdesz a felszínre. A maradék erődöt is bevetve kúszol fel a vízben, még ha mindenben is át kell vágnod. A víztükröt áttörve kapsz újra a levegő után. Mindent magadba szívsz, amit csak tudsz. A hideg fájdalommal nem törődve kapaszkodsz meg a mohás, csúszós falon. Körmeid mélyeszed bele a falba, fogaiddal kapaszkodsz meg a csúszós részeken. Nem hagyod azt, hogy újra visszacsússz a mélységbe, ahonnan éppen, hogy csak élve kimásztál.

Ahogy lassan elérsz a kút szélére, úgy csap meg a friss levegő illata. A nap fénye lassan melenget téged. Az erőd már majdnem elfogyott, mikor már ott vagy a végén. Kapaszkodsz, amennyire csak képes vagy rá, de már úgy érzed feladod.

Még jó, hogy van valaki, aki kihúzza téged innen.